

MÜRŞÜD MEHDİ

EVDƏKİ YAD

Roman

QANUN NƏŞRİYYATI

Bir ev. Bir ailə. Bir yad adam.

Yaddaşını itirən gənc qadın gözlərini tanımadığı bir evdə açır. Onu “ailəsi” adlandıran insanların heç biri doğma gəlmir. Pərdələr daim bağlıdır. Çöldən gələn polis sirenalari hamını təşvişə salır. Hətta qulluqçu belə evdəki əşyaların yerini bilmir. Nəsə heç düz getmir. Amma nə?

Qızın sualları cavabsız qaldıqca qorxusu artır. Kimdir düşmən? Kimdir dost? Özünü yad hiss edən qadındırmı? Yoxsa əsl yadlıq bu evin öz içində gizlənib?

“Məktubdakı qadın” romanından yaxşı tanıdığımız İmran bu dəfə də heç vaxt susmayan instinkti ilə müəmmalı qətlərin izinə düşür. Amma düyünləri açmaq göründüyü qədər asan deyil. Hər cavab yeni bir sirr gətirir, hər sirr isə daha qaranlıq bir dəhşəti gizlədir.

“Evdəki yad” nəfəs kəsən psixoloji trillerdir. Yaddaş, güvən və ailə adı altında gizlənmiş qorxunc sirlər romanıdır. Tükürpərdici atmosferi, gözlənilməz dönüşləri və gərginliyi ilə oxucunu ilk səhifədən sonuncuya qədər həyəcanda saxlayır.

Mürşüd Mehdi EVDƏKİ YAD

Janr: detektiv
Yaş qrupu: 16+
Ölçü: 145x210 mm
Cild: yumşaq
Səhifə sayı: 344

Naşir: Şahbaz Xuduoğlu
Redaktorlar: Şərif A.,
Ayşən Əsədova
Korrektor: Çiçək Quluzadə
Mətn dizaynı: Günay Seyidli
Qapaq dizaynı: Kənan Eynullayev

Qanun Nəşriyyatı
İstanbul Copyright Awards-ın qalibi
Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76
Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18
Mobil: (+994 55) 212-42-37
e-mail: info@qanun.az
www.qanun.az
www.fb.com/Qanunpublishing
www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-600-77-3

© Qanun Nəşriyyatı, 2025; 2026
© Mürşüd Mehdi, 2025

MÜNDƏRİCAT

Birinci hissə

Qurban 8

İkinci hissə

Parçalanma 54

Üçüncü hissə

Yuxudakı qadın 102

Dördüncü hissə

Ailəyə düşən ildırım 160

Beşinci hissə

Üçüncü adam 234

BİRİNCİ HİSSƏ

QURBAN

13 noyabr 2024-cü il

“Nəbzini yoxlayın! Nəbzini yoxlayın!”

Tavandakı kiçik dairəvi LED işıqlar gözümlün önündən ildırım kimi keçirdi. Gözlərim qamaşırdı, amma bağlamaq mümkün deyildi. Sanki başımı biri arxa tərəfdən mismarlayıb, zorla bu işıqlara baxmağa məcbur edirdi. Gözlərimdə itib qayıdan qaraltıdan başqa heç nə yox idi. Qaranlıq, möhkəm, inadkar bir düşün kimi idi, yox olub getməyə niyyəti yox idi.

Bədənim isti idi. Yox, sadəcə, isti deyil, sanki iliklərimə qədər qaynayır, damarlarımda qaynar su axırdı. Ayaq uclarımdan başıma qədər dövr edib duran bir ağrı gah oyanır, gah da azca sakitləşirdi. Üstümdə bəyaz geyimli adamlar var idi, onların çöhrələri dəqiq görünmür, amma əlləri sürətlə hərəkət edirdi. Məni harasa aparır, bəlkə də, canlandırmaq üçün müdaxilə edirdilər.

Ağrılar qərribə şəkildə geri döndü. Bu dəfə vücudum boyu yayılmaq yerinə, mədəmə batıb, oradan bədənimin hər küncünə zərbə vururdu. Səslər qulağımda cingildəyirdi. Amma açıq və dəqiq deyildi; çox uzaqda, böyük, boş bir konsert zalının digər ucundan yangılanırmış kimi səslənirdi. Sözlər yavaş-yavaş dəqiqləşir, sonra qəfildən yoxa çıxırdı.

Bir anlıq düşüncə beynimə doldu: Bura dünyaya aid deyil. Bu bəyazlıq, işıqlarla dolu məkan, adi həyatın bir hissəsi ola bilməz-

di. Ölmüşəm? Sual beynimə elə sıxılmışdı ki, cavab axtarmaqdan özümə yer tapa bilmirdim.

“Əlavə qan hazırlayın!” – bu sözlər dörd bir tərəfdən eşidilirdi. Səslər dəqiqləşdi və anladım ki, hələ ölməmişəm. Məni təkərli bir yataqdan sərt bir masaya qaldırdılar. Üzünü tam görmədiyim bir qadın burnuma plastik nəfəslik keçirdi. Yanında birisi “Nəbzi yavaşlayır!” deyə qışqırdı.

Tavanı bəzəyən bəyaz işıqlar gözlərimdə getdikcə solur, üstümə bir tərəfdən qaranlıq, bir tərəfdən sakitlik çökürdü. Beynimdə qalan suallar öncə bir-bir silinirdi. Haradayam? Niyə buradayam? Buraya gəlmədən öncə haradaydım? Nə iş görürdüm?

Ağrılar azalıb yoxa çıxdı, bədənim tamam süst düşdü. Amma yuxuya dalmazdan əvvəl bir sual beynimin küncündə donub-qalmışdı. Bu sual digər hər şeydən daha təşvişli idi. Çünki onun cavabı yox idi:

“Mən kiməm?”

15 noyabr 2024-cü il

Gözlərimi açdıqda toranlıqın bir qədər azaldığının fərqi nə var-dım. Üstəlik, ağrılar artıq dözülməyəcək qədər narahat etmirdi məni. Qarşımda dayanan ağ geyimli gənc qadını gördükdə ona sual vermək istədim, amma ağzımı açacaq gücü toplayıb danışa bilmədim. Danışa bilsəydim, bu suallardan hansını verməli olduğumu da bilmirdim.

Əlindəki kiçik fənəri gözlərimə yaxınlaşdıraraq diqqətlə məni izlədi. “Nəhayət, – deyib əlindəki kiçik fənəri bəyaz xələtinin cibinə qoydu, – mən təcili baş həkimə xəbər verim”.

Otaqdan çıxdı.

17 noyabr 2024-cü il

Yenə eyni qadın: “Özünüzü necə hiss edirsiniz?” – deyə soruşub diqqətlə məni süzdü.

“Har... hardayam mən?”

“Narahat olmayın, xəstəxanadasınız. Vəziyyətiniz düzəlidir”.

“Nə...”

“İstəyirsiniz, özünüzü yormayın”, – deyə əlavə etdi.

“Nə olub mənə?” – çətinliklə soruşdum.

“Qəza keçirtmişdiniz. İndi yaxşısınız, daha da yaxşı olacaqsınız”.

“Ki... kiməm?” – nəfəsim kəsildi. Özümü toplayıb təkrar soruşdum. – “Kiməm mən?”

Tibb bacısı gözlərimin içinə baxdı, amma heç nə demədi. Sonra baxışlarını məndən qaçıraraq sağa-sola baxmağa başladı.

Ağzımı açaraq titrək nəfəs almağa çalışdım.

“Kim olduğunuzu bilməyiniz üçün kifayət qədər vaxtınız olacaq. İndi isə hələlik özünüzü yormayın”, – dedi.

“Güz... güzgü”, – deyə pıçıldadım.

“Anlamıram”, – dedi və sol qulağını bir qədər mənə yaxınlaşdırdı.

“Güzgü”, – deyə təkrarladım.

Tibb bacısı geri çəkilib oturacağına söykəndi və dedi: “Bunun hələ ki yaxşı fikir olduğunu düşünmürəm”.

Gözlərinin içinə baxaraq bir daha təkrarladım: “Güzgü!”

Əllərini dizlərinə qoyub ayağa qalxdı. Sonra mənə baxaraq dedi: “Hal-hazırda burada güzgü yoxdur. Gözlərinizi yumun, dinləyin və başqa heç nə düşünməyin”.

Başımın üstündə bir anlıq dayandı, sonra otaqdan çıxdı.

Gözlərimi yumdum. Onun otaqdan çıxmasının səsini eşitdikdən sonra gözlərimi yenidən açdım. Nədənsə yatmağın çox da